

Tsitatsioon

Pigem alahinda ennast kui ülehinda.

(Alo Lõoke abiturientidele)

Vooremaa sai uue kaunitari - Elina

15.novembril valiti Jõgeva Kultuurikeskuses järjekordne Vooremaa kaunitar - Jõgeva Gümnaasiumi 11. b klassi neiul Elina Matsievskaja, kes pälvis ka publiku lemmiku tiitli. Vice kaunitariks sai meie kooli 10. a klassi õpilane Ilona Jäger.

Jõgeva linna jaoks tähtsa sündmuse avas Valdi Reinas, kes esitles publikule seitset julget kaunitari. Võistlusest võtsid osa Palamuselt pärit Karmela Seemann, Marili Tarto, Luualt Kertu Lindma ning Jõgevalt Elina Matsievskaja, Ilona Jäger, Heilike Engbusk ja Kaidi Künnapuu.

Pingelist õhtut alustas kantrivoor, kus kõik tütarlapsed kandsid tekspükse ning oranze T-särke. Tantsuliste sammudega tuli igal neil läbida poodium, mille ajal õhtujuht iga tüdruku kohta paar iseloomulikku väidet esitas. Seejärel lahkuti lavalt, et teha ettevalmistusi järgmiseks vooruks.

Samal ajal lõbustas publikut a capella noormeeste ansambel UR2M.

Müstilise muusika saatel ilmusid seejärel lavale vaarikakarva keepides kandidaadid. Kui tüdrukud "üleriitest" loobusid, algas trikoovoor. Sel hetkel informeeriti publikut: avalikustati konkurentide rinna-, vöö- ja puusaümbermõõdud ning kehakaal.

Järgnes vaheaeg, mille jooksul valisid saalisviibijad oma lemmiku. Pärast 10-minutilist pausi jätkus hoogne üritus. Algas kõige otsustavam ja pingelisem osa. Seekord tuli õhtukleitides tüdrukutel end tutvustada ning vastata paarile *showjuhi* küsimusele. Neidudel olid ülikondades saatjad, kellel oli muuhulgas ülesandeks hoida ka sponsorite poolt jagatud kingitusi ja auhindu. Mõne hetke möödudes tehti teatavaks publiku lemmik, Vice kaunitar ja ka Vooremaa kaunitar 2003. Meie koolikaaslased olid väga edukad.

Žüriiliikmeteks olid seekord ainult meesterahvad: Kalle Sepp, Raivo Tasso, Jako Jaago, Erki Teder, Kalvo Viilpuu, Andres Linnupuu ja Priit Põdra.

Järgnes ilutulestik ja pidulik bankett.

**Käty Aasmäe
Jaanika Spelman**

Võrkpall on võrratu...

Kolmapäeval, 3. detsembril toimusid Jõgeva spordihoones Virtus Eesti Koolispordi Liidu b-klassi meistrivõistlused neidudele võrkpallis. Alagruppi kuulus ka meie kooli esindusvõistkond koosseisus: Berit Roos, Kay Domaskin, Stina Hainoja, Kertu Ivanov, Virgi Heinaste, Ivika Jäger, Kristi Mänd ja Kaisa Karo. Tüdrukutel läks väga hästi - pääseti edasi finaalturniirile.

Üldse osales 4 naiskonda: Põltsamaa ÜG, Lähte ÜG ja Tihemetsa PK ja Jõgeva Gümnaasium.

Maris Vaher

Vaprad ja ilusad - Ilona ja Elina.

Jõgevamaa lauljad näitasid oma oskusi

Rõskel ja lõrtsisel novembrikuu üheksateistkümnendal päeval toimus Põltsamaal maakondlik solistide ja vokaalansambelite võistulaulmine. Seekord kandis lauluvõistlus tähtsamat ülesannet kui eelmistel aastatel: meie maakonna parimad tulemused läksid ka "Laulukarusselli" arvestusse. See tähendab, et need, kes Põltsamaal esikohad noppisid, võivad üles astuda ka televisioonis ja seal maakonna au kaitsta.

Võistlejaid hindas viieliikmeline žürii, mille liikmed tõdesid, et paljude heade lauljate vahel oli tõeliselt raske kolme parimat välja kuulutada. Aastast aastasse läheb lauljate tase paremaks. On välja kujunenud võistlejate tuumik, kes osalevad konkursil mitmel aastal järjest. Samas on väga hea ka see, et igal aastal lisandub võistlustulle uusi ja üllatavaid lauljaid.

Meie kooli headest lauljatest jõudis sel aastal esikolmikusse Katrina Kask, kes saavutas 10.-12.klasside arvestuses teise koha. Väga hästi läks ka Jõgeva Gümnaasiumi ansamblitel: viiendate klasside segaansambel (juhendaja Riina Lind) ja meesansambel (juhendaja Maret Oja) said mõlemad oma vanusegrupis esikoha, seljatades konkurente suure eduga.

Joonas Paas

Hoidugem stressist — — ja halbade mõtetest!

Kätte on jõudnud detsembrikuu. On aeg võtta kokku esimese poolaasta tulemused nii koolis kui ka väljaspool seda. Õpilased teevad veel viimseid pingutusi oma hinnete parandamiseks. Koju tahetakse viia siiski võimalikult "ilusate" numbritega tunnistus. Ehk on siis ka jõuluvana heldem...

Õpetajatel on ilmselt samuti pingelised päevad: tuleb kontrollida hunnikute viisi töid ja kuulata katkematu voona välja ilmunud "viimase päeva vastajaid". Siis on vaja juba tunnistused välja kirjutada ja peale selle peab jõudma veel ka jõuluostud ära teha.

Tegelikult on kõigil pidevalt väga-väga kiire ja millegi vähetähtsa jaoks aega pole ei enne ega pärast jõule. Siiski tundub, et koolitöö kõrval leitakse vajalikud minutid, tunnid, päevad, et oma lemmikharrastusega tegelda ja end proovile panna. Tundub, et kõiksugused konkursid ja võistlused muutuvad noorte seas üha populaarsemaks. Võisteldakse nii ilus, laulmises, näitlemises kui ka spordis. Igaühele oma. Ei ole võõras nähtus ka televisiooni vahendusel kogu Eesti rahva ees esinemine... Õpilastel on tahet ja julgust konkureerida, end mõne harrastuse kaudu väljendada.

Rutiini lõhkumine hobide ja harrastustega tuleb õpilastele (ja muidugi ka õpetajatele) kõigiti kasuks. See säilitab teatud "värskuse", mis hoiab ära stressi ja halvad mõtted. Kogu aeg end koolitööle pühendades võib vahel unustada, et elus on ka muid rõõme kui iga kord "viie" saamine. Ning kuigi kool on väga oluline, peaks suutma end sellest iga päev vähemalt tunnikeseks täielikult välja lülitada ja puhata. Kas või panna silmad kinni ja mõelda ilusaid mõtteid...

Sellest rääkides... jõulude ajal ongi just suurepärase võimalus näidata ka oma lähedastele ja sõpradele, et sa neist hoolid, neist lugu pead. Kõige olulisem ei olegi kingituste tegemine pakkide, vaid hoopis tegude näol. Olles teiste vastu head ja sõbralikud, neid mõistes ja aidates teeme palju väärtuslikuma kingituse, kui seda oleks mõni kommikott. Siiski ei tohiks meil hoolivuse ülesnäitamise ettekäändeks olla vaid mõni püha. Headus peaks oleme kõikides meie päevades (igavesest ajast igavesti).

Alter Ego

Alter Ego

lehtalterego@hotmail.ee

Toimetajad: Piret Kull, Einike Leppik, Ragne Mandri
Reporterid: Triin Ereb, Ivika Jäger, Janne Kasela, Kaisa Kulasalu, Gerli Lökk, Triinu Keskküla, Kadri Lõhmus, Sandra Maasalu, Elina Matsievskaja, Merle Merilain, Joonas Paas, Kerli Ploom, Priit Põdra, Kadri Retpap, Jaanika Spelman, Teivi Sälik, Maris Vahter.
Fotograaf: Pearu Orusalu

— Miks väidelda? —

- * Keskmise inimese neelab kaks ämblikku aastas.
- * Aastas on 31557600 sekundit.
- * 85 inimest sajast suudab oma keele ajada torukujuliseks.

Kas uskuda või mitte?

Tere tulemast 21. sajandisse. Aeg, milles me elame, on infoajastu ja seega ka demagoogia-ajastu. Väga oluline on tänapäeval teada saada, mis on väärt teadmine ja mis väär teadmine. Üks võimalus tõe teadasaamiseks on kindlasti selle üle arutada oma sõpradega. Just sellist võimalust pakub väitlus. Väitlus on 17. sajandist pärit ajaviitevorm, kus inimesed kindlate reeglite alusel omavahel tõe üle vaidlevad. See tegevus on mitmel pool Euroopas au sees ja õhtuti tulevad inimesed kokku mõnesse õllerestorani, et omavahel väidelda.

Tänapäevaks on väitlusest saanud spordiala, mis liidab paljusid tudengeid, kooliõpilasi ja huvilisi nii Eestis kui üle maailma. Väitlus õpetab mõjusalt kõnelema, oma seisukohti põhjendama ning olulist ebaolulisest eristama. Lisaks sellele, olles väitleja, saad sa palju uut teada enda ja ümbritseva maailma kohta. Väitlusselts pakub palju võimalusi ka võistlemiseks.

See on odav meelelahutus, mille kaudu leiad palju huvitavaid sõpru erinevaist Eesti paigust. Kui sa sead sihid kõrgkooli poole, siis on sul juba palju vanu sõpru ees ootamas.

Kui sa tead, miks sina tahad väidelda, siis võiksite hakata kokku saama igal kolmapäeval kell viis ruumis 202.

Lähemalt Eesti Väitlusseltsist võib lugeda aadressil www.debate.ee.

Ilmar Pajumägi

LUGEJA KIRI

Lehmapiim — või Liviko viin?

Enne kooli lõpetamist saavad enam- vähem kõik õpilased 18 aastat vanaks. Selle vanusega kaasnevad pidev peavalu ja väsimusest punetavad silmad. Ilmselt eksamiteks valmistumise tõttu...

Tegelikult on tõe vähem roosiline. Nimelt hakatakse hoopiski kasutama 18-aastase privileege: võimalust osta alkoholi. Seegi pole täielik tõe. Nimelt ei tähistata see vanus esmatutvust alkoholiga, sest alati on ju leidunud vanemaid ja abivalmis inimesi, kes 12-13-aastastele on poest pudeli toonud, või müüjaid, kes ka silmnähtavalt alaealiste käest dokumente ei küsi.

Meie ühiskond suhtub alkoholi tarbimisse ülimalt vabameelselt. Teadasaamine, et laps tarvitab narkootikume, on iga lapsevanema hirm. Samas aga, kui tuleb välja, et laps jõi alkoholi, jääb lapsevanema süda rindu alles. Piirduktakse minimaalse pahandamisega ja lõpetatakse meenutusega a la "Eks olen minagi nooruses seda vempu teinud..." Tegelikult ei ole see nii süütu lugu sugugi, kui isegi 10-aastased nimetavad alkoholit sünnipäeva halvustavalt "mahla ja küpsiste peoks".

Kas neist alkoholinäljas noortest keegi kunagi veel ka karsklaseks saab?

**Hunt Kriimsilm,
linnasanitar**

Sotsiaalpedagoog on õpilaste sõber ja toetaja

Novembri alguses alustas meie koolis tööd sotsiaalpedagoog Ilmar Pajumägi (pildil).

Ta on pärit Lääne-Virumaalt, kuid elanud 10 aastat Tallinnas. See aeg hõlmab õpinguid Pedagoogilises Seminaris ning tööd Tallinna Laste Tugikeskuses kasvatajana ja tugisikuna.

Uue õpetaja esmamuljed koolist on head: palju töötahtelisi noori ja täiskasvanuid, suure kooli kohta vähe probleeme... Muret tekitav on vaid õpperuumide halb tehniline olukord - paljude klasside sisustus ja kasutusel olevad töövahendid on vananenud ning raha uute jaoks napib...

Sotsiaalpedagoogi kõige tähtsamad koostööpartnerid on õpilased. Tema põhieesmärgiks on just laste aitamine, nendevaheliste suhete parandamine ja toetava sisekliima loomine. Eelkõige ootab ta õpilastepoolset initsiatiivi. "Kõik

uued ettepanekud koolielu paremaks ja huvitavamaks muutmiseks on oodatud. Mina pakun omapoolset abi, ressursse ka väljastpoolt kooli ning saan toetada teie ideid direktsioonis," ütles ta abivalmilt.

Uue õpetaja arvates on oluline, et lapsed tunnetaksid koostöö vajalikkust, märkaksid kaasõpilasi ja nende probleeme, hooliksid üksteisest ja ei oleks tähelepanematud ümbritseva suhtes. Tema ülesanne on õpilastes kõike positiivset soosida ja osutada puudujääkidele ning püüda neid kõrvaldada.

Sulandumine koolikeskkonda on Ilmar Pajumäe sõnul pikk protsess, milleks võib kuluda üle aasta. Koolirahvas ei ole harjunud, et on püsiv sotsiaalpedagoogi ametikoht, pole veel täielikku usaldust ja kindlust. Õpetajad on äraootaval seisukohal, pisikesed koolijütsid piiluvad ukse vahelt, suuremad uurivad sõprade käest... Otse küsima ei juleta tulla. Seetõttu pole tal tulnud ka suuri tülisid ja probleeme lahendada, mis iseenesest on ju tore...

Sotsiaalpedagoogi esmamulje meie pisikesest Jõgeva linnast on samuti eelkõige positiivne: "Puhas, korralik, ilus...", kuid linna mõõtu küll päris välja ei anna... ja liiklusühendus Tartuga võiks olla parem, et saaks käia teatris, kontsertidel ja lihtsalt meelt lahutamas..."

Einike Leppik

"Sead" olid jälle koos...

29. kuni 30. novembrini korraldati Põlvas filmi "Sigade revolutsioon" näitlejate kokkutulek.

Teadmiseks ja meeldetuletuseks olgu märgitud, et selle mässumeelse filmi tegemisel osales suvel ka meie kooli näitlejatest loodud malevarühm, kuhu kuulusid kakskümmend kolm aktivisti.

Sügisesse Põlvasse jõudis neist vaid kaks: Liina ja Joonas.

Kahjuks ei saanud kokkutulekut just väga suur melu. Ligi viiesajast filmis osalenud noorest oli taaskohtumisele saabunud vaid kaksteist, lisaks neile olid kohal ka kaks Tallinna Inglise Kolledzi koolilehe reporterit. Nii et erinevate ansamblite liikmeid oli rohkem kui neid, kellele esinema oli tulnud... Seda enam oli võimalus kohalolijail nautida head muusikat.

Kuigi kokkutulekut ei krooninud rohke osavõtt, on ikkagi tore, et selline üritus üldse korraldati.

Joonas Paas

Venemaa radadel

28. novembril käisid meie kooli kaheksandikud (mõned "muulased" lisaks) ekskursioonil Venemaal: Petseris, Irboskas ja Pihkvas.

Ametlikult oli reisi sihtkohtadeks Petseri klooster, Irboska linnuse varemed ja Pihkva kreml, kuid suur osa ajast kulutati ka kohalikel turgudel.

Klooster oma kuldsete kuplitega keset Petseri ääretut viletsust mõjus väga kummaliselt, nagu mõnitamisena. Aasta naljaks oli kahtlemata kiirusepiirang 110 km/h kitsukesel vaevalt aimatavalt asfalteeritud teel Petserist Irboskasse.

Irboska linnuselt avanes tõeline miljonivaade: mäe peal lossivaremed, mille keskel kirik ja mäe all orus järv. Pihkvas jäi silma aktiivne ehitamine, aga tõelist elamust pakkus turg. Seal müüdi kõike: alates sihvkadest, lõpetades autodega.

Jens Raevald

Kopraonu, Pätsi vaip ja lumesõda

Edukas esinemine üle-eestilisel metsaviktoriinil viis Jõgeva Gümnaasiumi 11.a klassi huvireisile Sagadi mõisa ja sealsesse metsamuuseumi.

Elmisel õppeaastal osales nüüdne 11.a klass metsanädalal korraldatud viktoriinis, kus kõik klassi õpilased pidid vastama metsateemalistele küsimustele. Vastused leiti peamiselt Interneti abil. Klass esines edukalt ja preemiaks lubati ekskursioon Sagadi mõisasse. 21.oktoobril võtsimegi reisi ette.

Esimesena oli päevaplaanis metsamuuseumi külastamine. Seal nägime erinevaid puuliike ja loomatopiseid. Meid muuseumis saatnud giid kummutas müüdi, nagu toitüksid koprad kaladest. Tuli välja, et nad on taimetoitlased. Ei olnud kopraonudel ka reklaamis nähtud säravvalgeid hambaid... Uurisime vanu metsatööriistu, õppisime eristama erinevaid puid ja arutama nende vanust aastarõngaste järgi.

Sagadi mõisa peahoones tallusime jultunult vaibal, mis kuulus kunagi Konstantin Pätsile. Saime istuda üsna ebamugavatel toolidel, mille peal olevat oma töötunde mööda saatnud ka riigikogulased.

Mõisast lahkusime, et värskelt maha sadanud uskumatult paksu lume sees piknikku pidada. Jõime teed ja sõime mõisa köögis valmistatud saiakesi. Nii saime jõudu, et edasi liikuda juba metsaradadele.

Giid hoiatas meid jõekaldasse uuristatud kopraurgudesse astumise eest ja viis meid kopratammide juurde.

Selgus, et tammid ongi valmistatud selleks, et urgude sissepääsud oleksid vee all ja sinna ei pääseks keegi ligi.

Sisutihedat päeva saatis pidev lumesõda. Õnneks säilitas bussijuht rahu ka siis, kui bussiuksest lumepall sisse lendas, ning sõidutas meid Jõgevale ikka tagasi. Jõgeva oli muuseumis sel oktoobrikuu päeval absoluutselt lumevaba...

Aire Olesk

Päev Toompeal

"Metsapeatus" miljoni-WC-s

On kolmapäev, 12. november. Kell üheksa alustame 14-liikmelise seltskonnaga sõitu Tallinna. Peale pooletunnist loksumist jõuame Põltsamaale, kus meiega ühineb veel 16 poliitikahuvilist noort. Viimased tukkujad virguvad siis, kui Tallinna lennujaam paistma hakkab. Oleme lõpuks jõudnud pealinna.

Vanalinnas ootab seal juba pool tundi külmetanud Alo Lõoke. Kuna Toompea lossi lubatakse meid alles keskpäeval, ehk siis 40 minuti pärast, vaatame üle ka meedias palju kõneainet pakkunud miljoni-WC (seda ikka selleks, et sinna ka endast märk maha jätta). Pärast "metsapeatust" on kõigil sõna otseses mõttes kergem olla. Otsustame veel pisut aega parajaks teha ning Vanalinnas ringi vaadata.

Silt rinda ja punuma

Kella 12.00 koguneme Toompea lossi ette. Mõned grupiliikmed on muutunud väga elavaks ning näevad tõsist vaeva, et end rahulikuks sundida. Valvelauas võtavad meid vastu kaks kurja olemisega kontrollitadi, kes meie passid enda kätte korjavad. Saame ka rinnasildid: "Toompea lossi külaline".

Läbinud edukalt turvakontrolli, lubatakse meid edasi. Meie teejuhiks on Res Publica Juventuse aseesimees Tiit Leier. Ta palub meil mitte ära eksida või omapead seiklema minna. Kõik lubavad tublid olla.

12.15 jõuame ruumi, kus meid pika laua ümber istuma pannakse. Tiit annab ülevaate sellest, mis päeva jooksul ees ootamas on. Seejärel räägib ta Riigikogu tööst, annab ülevaate varasemate valimiste tulemustest ja selgitab Res Publica põhimõtteid. Nii umbes 12.30 piilub ukse vahelt sisse Siim-Valmar Kiisler, kes peale mõnesekundilist mõtlemist sisse astuda otsustab. Otse ukse kõrval istet võttes hakkab ta närviliselt oma mobiiltelefoni näppima. Tiidu küsimustele vastab ta lühidalt ning peagi võib teda näha jälle ennastunustavalt oma telefoniga tegelemas.

Täpselt 12.50 antakse Siimule sõna. Ta pöörab tahvlil puhta lehe, haarab roheline markeri, ning asub Res Publica Juventuse noortele lähemalt tutvustama riigikogu liikme igapäevatööd ja ülesandeid. Seejuures seletab ta lahti, miks ikkagi on Riigikogu suur saal istungite ajal tühi ning mida tähendab riigikogulaste lemmikväljend "poliitik kohtub valijatega". 13.20 katkestab Tiit hoogsaltunud Siimu, mille peale viimane paneb markeri krapsakalt tahvlialusele, ning lahkub.

Täna ei söö me koolisööklas

Edasi viiakse meid maja peale ekskursioonile. Valges saalis tutvustatakse meile lossi ajalugu ning arhitektuuri. Teeme majas ringkäigu. Koridoris kohtame peaminister Juhan Partsi, kes meid reipalt tervitab, hüüdes: "Tere jõudu!"

Ekskursioonilt õnnelikult tagasi, istume jälle pika lauaga ruumis ja püüame üksmeelele jõuda söömise osas. Nimelt ei suuda grupp otsustada, kuhu lõunatama minna. Valida on kohviku ja söökla vahel. Tehakse otsus, et igaüks läheb sinna, kuhu ise õigeks peab. Kohviku- ja sööklamenüü on suhteliselt sarnased, kuid meie otsustame siiski kohviku kasuks. Toidud on ehteestilikud: lihasült, köömnkartul ja riisipuder. Sinna juurde loomulikult ka saiakesed. Kõlab väga ebapatriootlikult, kuid meie otsustame viimaste kasuks. Ennast sööklast minekule asutades, kohtame Tarmo Leinatamme, kes meiega sõbralikult juttu rääkima jääb.

Vaatame "seebikat"

Kõhud täis, jälgime telepurgist (need on lossis igas kabinetis) Riigikogu istungit. Äsja kohvikus kohatud Leinatamm on ennast juba Suurde saali sisse seadnud ning võtab agaralt sõna. Juventuslane Kati Käpp seletab, et see on lossis kõige vaadatavam seebikas üldse. Täna lihtsalt ei olevat huvitav osa.

Kogemata reedab Tiit saladuse. Nimelt lobiseb ta täiesti tahtmatult välja, et samast televiisorist saab vaadata ka MTV-d. Lisab aga kiirelt, et see on rangelt keelatud. Kui sisse astub Evelyn Sepp, alustab Tiit võitlust puldiga, et televiisor kinni panna, pult aga ei taha oma funktsiooni täita ja paneb Tiidu seetõttu piinlikku olukorda. Loomulikult ajab toimuv meid naerma ja keegi ei püüagi seda varjata. Pisut kokkununa asub Evelyn Sepp rääkima

opositsiooni rollist Riigikogus, saades sellega väga hästi hakkama.

Lõpetuseks lubab ta endale küsimusi esitada. Peale tema "läbi lilled" juttu on õhkkond ruumis veidi pingeline.

Puudujaid on 42!!!

Läheme Suurde saali, et oma silmaga Riigikogu istungit jälgida. Kohalolijaid on vähe, küll aga tilgub neid pikkamisi juurde. 15.10 saabub pulti Ene Ergma, toimub kohalolekukontroll, millest selgub, et puudub 42. Silma jääb mobiiltelefoniga ringi kõndiv Vilja Savisaar. Raske on mitte märgata tema 15-minutilist telefonikõnet.

Kohati tundub, et sõnavõtjad püüavad puldis rääkides endale midagi selgeks teha, sest enamikul kuulajatest on midagi tähtsat teha, näiteks lehte lugeda või pinginaabriga juttu rääkida. Selle kinnituseks sobib rahvusmuustris kampsuniga hubaselt mõjuva Mark Soosaare arvamusalalduse algus: "Ma tean, et mind keegi ei kuula ja et minu jutt läheb kurtidele kõrvadele." Vastuseks kostub saalist tagasihoidlik naer.

Kes piketeerib, kes mõmiseb rahulolevalt...

Kell 16.00 saabuvad Toompea lossi ette piketeerijad, kes nõuavad lastetoetuste suurendamist. Mitte keegi meist ei ole varem ühtegi piketti oma silmaga näinud, seepärast on huvi asja vastu suur. Kohal ollakse täpselt. Jälgime toimuvat lossi rõdult. Silma hakkab loosung: "SIIM KALLASE ideed süvendavad Eesti riigis ebavõrdsust. Rikkad rikkamaks, vaesed vaesemaks!" Peale kõige selle nägemist lahkume rõdult ja läheme sisse tagasi.

Veedame veel ühe pooltunni lossis, mille vältel kohtume jälle Tarmo Leinatammega, kes meile turvalist ja õnnelikku kojujõudmist soovib.

Ongi aeg tagasi valvelauda minna, oma passid kätte saada ja kodu poole sõitma hakata. Kuna aga paljudel kõht tühi on, teeme veel väikese peatuse Sikupillis. Ostud sooritatud, pöörame otsa Jõgeva poole. Bussis teistelt küsides, kuidas reis neile meeldis, kuulsime ainult rahulolevat ja väsinud mõminat.

**Triin Ereb
Anni Tammemägi**

Saatsin "varjuna" iirlast

Päev algas nagu tavaliselt. Kuid pärast hommikusi toimetusi ma ei suundunud kooli poole, vaid sõitsin hoopis Tartusse. Oli töövarju päev.

Ülikoolilinnas kohtusin väga torede inimesega, kes on rahvuselt iirlane ja räägib vaid veidi eesti keelt. Tema nimi on Michael Walsh ning erialaks graafiline disain. Töö, millega ta leiba teenib, on mulle juba pikemat aega huvi pakkunud.

Suundusime tema töökabinetti. Michael rääkis mulle väga põhjalikult oma tööst, klientidest ja ka eraelust. Suureks üllatuseks oli see, et Michael ei ole oma praegust ala õppinud, ta on küll Iirimaa lõpetanud ülikooli, aga teisel erialal. Eestisse tuli Michael 12 aasta eest ja hakkas

oma firmat looma.

"Töövarjuna" jälgisin, kuidas ta kavandas arvuti abil ühele tootele pakendit. Imestas väga, kui ta näitas, millistele firmadele ta logosid ja pakendeid on disaininud. Peale paaritunnist tööd tuli lõuna ning kella kolme ajal tuli Michaelil pidada loeng ärimeestele teemal: "Firma brändi kujundamine."

Lõpuks sai tööpäev läbi ja ma lubasin teda veel kunagi külastada. Päev oli väga tore ja usun, et andis mulle eriala valimiseks kindlust.

Kadri Lukats

"Elu on ilus, leia selle mõte!"

Just selline oli 28. novembril toimunud Jõgevamaa II narkokonverentsi hüüdlause.

Oli jällegi päev, kui Jõgeva Kultuurimajas liikus palju noori ja vanu. Kõik olid sinna tulnud selleks, et saada informatsiooni narkootikumide kahjulikkusest. Lisaks oli juttu ka suguhaigustest, sealhulgas ka AIDS-ist.

Kohale oli kutsutud erinevad lektorid, kes pidasid huvitavaid loenguid. Nende käigus oli kõigil võimalus kaasa rääkida või küsida, kui midagi arusaamatuks jäi.

Külaliste hulgas oli ka politseinik politseikoeraga ja arst, kes tegeleb narkosõltlastega. Veel pidi tulema ka eksnarkomaan, aga tal oli samal ajal esimene tööpäev, mis on kindlasti tähtis uue elu alustamiseks.

Ürituse käigus toimus viktoriin, kus said osaleda kõik

soovijad. Mälumängu viis läbi Tarmo Leinatamm.

Üles oli pandud fotonäitus, "Vot nii ma veedan oma vaba aja!"

Õhtul toimus veel bändide võistlus. Ansamblid osalesid teemakohaste lauludega.

Korraldajad olid Jõgeva Maavalitsuse Narkonõukogu ja noored (enamik neist meie koolist).

Ürituse eesmärk oli teha selgeks, et elu ei tohi rikkuda erinevate mõnuainetega, mis on tervisele väga kahjulikud. Elu on ilus - leidke selle mõte ja nautige seda!!!

Maris Vaher

Rebaste nädal peategelaste silmade läbi!

Küsitlus

Rebaste päeva juures meeldis mulle võib-olla kõige rohkem, et see ei olnud nii "retsimine", kui oli olnud Ühisgümnaasiumis ja Palamusel... Lahedad võistlused olid ja vanne oli ka hästi sõnastatud. Eriti meeldis mulle õhtune osa aulas. Nalja oli nabani, eriti rebastel. Päeval haisesime... ja pärast veel bussiski, sest pidin minema bussiga koju. Ma panen imeks, et bussijuht üleüldse sõita sai sellise haisu sees.

Triinu, 10.d

Mina jäin küll rebaste päevaga rahule! Hoolimata faktist, et ma peale hommikust osa VÄGA MEELETULT haisesin ja kohutav välja nägin. Ainuke suur miinus oli külm ilm. Kõige rohkem meeldis mulle garderoobis olek, sest oli lihtsalt mega vaadata neid "inimesi", kes sealt väljusid. Ka õhtuse osaga jäin rahule, sest see oli hästi organiseeritud, igav mul küll ei olnud. Kiitused korraldajatele!!!

Lelet, 10b

Rebaste päev osutus huvitavaks, aga raskeks. Poleks arvanudki, et abiturientidel kõik nii hästi kavandatud ja korraldatud on. Kõige rohkem kartsin ma munaga pähe saada ning just selle "õnne" osaliseks kolmel korral saingi... Õhtune osa oli lõbus. Kuna abiturientid tegid minu ja arvatavasti ka teiste päeva huvitavamaks, siis peaks just nende ees mütsi maha võtma!

Merili, 10b

Rebaste nädala jooksul juhtus nii mõndagi. Põhipäeva eelsel ajal oli kõige jubedam see, kui ma pidin kaks korda värvitud näoga ringi käima. Peamisele piinamisele, mis oli reedel, jäin ma küll natuke hiljaks, aga see ei takistanud mul selle "rõõmudest" osa saamast. Seal sain ma lõpuks sellise segu pähe, mis andis küll ühe koogitaigna mõõdu välja ja siis veel see garderoobi värk. Vahepeal läks õhk seal nii paksuks, et võis otsad anda. Õhtu oli muidugi väheke leebem ja kõige parem oli, kui meid lõpuks rebastest inimesteks nimetati.

Erko, 10a

Õpilaste arvamusi uuris
Mariann Anderson

Ühe värskete inimesehakative mõtteid möödunust

On laupäevane lõunapoolik. Läbi une tunnen, kuidas kõuts üritab kõigi oma oskustega minu teki alla ronida. Lükkan pahuralt kassi maha ja piilun kardina vahelt padjanäoga välja. Maa on paksu lumevaiba all. Mööda kõnniteed läheb mu akna alt mööda üks tuttav tegelane ja võpatades meenub mulle möödunud päev. Jah, siis olime olnud veel loomad, kes looma kombel roomasid, jooksid ja püherdasid, alludes oma karjustele. Itsitan omaette, meenutades üht seika, kuidas me, rebasepojad, seisime kinnisilmi hanereas ja läksime värisedes vastu oma teadmatule saatusele. Roomates mööda maad, tundsin end abituna nagu vastsündinud kutsikas, kel pole veel silmi.

aga ma jõudsin kõigele vaatamata lõppu, nagu kõik teisedki. Edasine kulges juba mõnevõrra leebemalt, kui jätta välja iiveldama ajav tarretis, mida suutsin neelata vaid korra (m e e n u s v a h e j u h t u m kassitoiduga) ja see kange külm, mis rebastele naha vahele pugus. Korraga, kui asi juba väga külmaks läks, lasti kogu loomakari linna peale.

See oli lõbus! Üksteise ulgeid üle trumbates äratasime vist nii mõnegi inimese tähelepanu. Pahurad vanaprouad pobisesid midagi hukkaläinud noorusest. Ainus vabandus, mis mu sassis pähe tuli, oli: "Me ju alles kutsikad!" Kooli juurde naastes sai end ringi hüpatas välja elatud. Mingil hetkel aeti meid majja sisse ja anti käsk rookida seljast nii palju kaltse, kui sündsus lubab, ja need ketiks siduda. Siis lükati kogu see rebasekari kahte kitsasse puuri ja kallati üle "karastava" vedeliku ja saepuruga, mis pärast valusalt torkis. Poolalasti rebased kihutati seejärel välja end riietama. Tulid ka mõned lõbusad võistlused, millest mina oma värskete sandistatuse tõttu osa enam ei võtnud. Niuts! Ja äkitselt lonkasingi juba kodu poole, mõttes vaid soe tuba, vesi ja pehme diivan, kuhu oma vaevatud keha heita. Kell tiksus õhtuste ristsete poole. Ettevalmistustööd tehtud ja end veidi kasitud, astusin kooli poole. Minnes üritasin kõigest väest inimese moodi välja näha ja kogu oma olemuse mantli varju peita, aga märkus - "Rebane!" - riivas siiski mu lontkõrvu. Näitasin lõrisedes hambaid ja läksin edasi. Ees ootasid mind juba kallid rassikaaslased. See tund, mis oli ristseteni jäänud, möödus linnutiivul, täis seibimist.

Küll sai mööda maja makki taga aetud, küll pessu läinud räpi sõnu meelde tuletatud ja vahelduse mõttes iiri rütmide saatel mööda koridori ringi kalpsatud. Ja korraga me juba hüppasime ühel jalal aula poole, taas pimestatud ja üksteise külge klammerdunud. Tundmatusest läbi roomates, jäin keset tühjust

seisma, kui äkitselt suruti mulle näkku mikrofon ja nõuti nime.

Algasid ristset. Igaüks andis panuse oma klassi eest. Ajas rännates tundis iga rebaselaadne, kuidas ta aina arenes osavuse, tarkuse ja inimlikkuse poole. Kui me alguses tundsim röömu

vaid söömisest, siis mõne aja pärast olime võimelised juba tantsima keerulisi tantsu ja täitma raskeid ülesandeid. Aeg aga läks kogu selle põnevuse keskel märkamatuks ja ühel hetkel me juba hoidsime põlvitades üksteisel kätest kinni, kuulasime oma jumalasõnu ja küünlavalguses muutusime täisväärtuslikeks inimesteks ja gümnaasistideks. See röömutulv, mis valdas mu südant, asendus peagi kummalise nukrustundega, kui astusin üksinda mööda tühja tänavat kodu poole. Mul oli kiire, kiire, et jõuda veel tähistamispeole. Kuid suur osa minust ei tahtnud sinna minna, vaid hoopis kõndida sihitult ja kiirustamata ning mõelda äsja olnule ja algavale. See õhtu oli täis põnevust, naeru, seiklusi ja kõigest sellest kumas läbi ühtsustunne, armastus oma kaaslaste ja kooli vastu. Soojus ja hoolivus, mida üksteise vastu tunneme ja mida näitasid meile meie abiturientid rebaste päevale eelneval õhtul, kui me istusime 3 tundi kooli sööklas, rääkisime hubases küünlavalguses endist ja meid saatis mahe kitarrihelin.

Alludes oma tunnetele, valasin nii mõnegi magusa pisara oma kalleima sõbra õlal. Sest mõistsin sel õhtul, kuhu kuulun. Mõistsin, millise imelise perekonna liige ma olen ja ma armusin jäägitult meie kooli ja siinsetesse inimestesse. Kui ma kolm aastat olin pidanud meie kooli ja inimesi kalliteks, siis nüüd muutus see tunne veelgi tugevamaks. Loodan kogu südamest, et ma polnud ainus. Armastage meie kooliperet, sest ta on seda väärt. Hoolige ja hoidke üksteist, sest kusagilt mujalt ei leia te eest midagi nii imelist, kui on see kool. Uskuge mind, me võime olla uhked, et meil on midagi, mida paljudel pole:

ühtsustunne, hoolivus ja mõistmine. Täna kõikide verivärskete inimolendite ja eelkõige enese eest meie abituriente, kes andsid meile parima kingituse, mida tahta võib: helluse ja hoolivuse. Aitäh nende fantastiliste mälestuste eest, mis jäävad rebaste nädalast.

Muusikatprügikastist

Neljapäeva õhtu. Järjekordse Bändfesti ja Recycle Bin'i "Schizo-tuuri" raames on Jõgeva Ühisgümnaasiumisse kogunenud esinema seitse bändi: Slide 50, Highway ja Creatures of Your Breed Tartust; kohalikud - Saast Jõgevast ja The Weird Band Palamuselt; The Wunkz Tallinnast ja loomulikult õhtu nael Recycle Bin (ingl. k. "arvuti prügikast"). Õhtust tervikuna andis ülevaate Vooremaa artikkel 29. 11. Alljärgnevalt tuleb juttu peaesinejast.

Recycle Bin, kellega midagi intervjuulaadset teha üritasin ja seda siinkohal ka edasi anda püüan, on samuti Tallinna bänd. Hiljuti andsid nad välja oma debüütplaadi "Incomplete Schizophrenia", millel kõlab karm *nu-metal* ja mida tutvustav tuur on toimumas 18.10 - 27.12. Pean tunnistama, et nende suhtelise tuntuuse ja kuulujuttude tõttu, et neil on oma turvamees ja puha, pelgasin pisut nendega rääkima minna. Tegelikult osutusid nad väga toredateks poisteks.

Kõige jutukam on üks kitarristidest, Robert Vaigla e. Robi. Ülejäänud - laulja Hans (Ats) Luik, trummar Jaagup Tormis ja bassimees Taavi Vunk - on tagasihoidlikumad. Teist kitarristi, Jaan Vartsi, pole kahjuks kohal. Kõik joovad jutuajamise ajal ohtralt mineraalvett. Nn. nende "boksi" tahvel on täis joonistusi, mida trummar aeg-ajalt täiendab.

Alustuseks küsin traditsioonilise küsimuse.

Kuidas kõik algas?

Robert räägib, et neid kutsuti pilli mängima koolinäidendisse (kõik nad õpivad Vanalinna Hariduskollegiumis, v.a. Jaan, kes on juba lõpetanud ja tudeerib Pedagoogikaülikoolis ajalugu). Sealtekis mõte bänditegemist jätkata. See oli neli aastat tagasi. Muusikahuvi oli muidugi juba varem.

Millest see tuleb, et Vanalinna Hariduskollegiumi nimetatakse "rokikooliks"?

Robert ja Taavi: "Sealt on tulnud mitmeid rasket muusikat viljelevaid bände. Näiteks Tormented, Turncoat." See kool toetab noori bände.

Algasaja eeskujudeks nimetavad poisid ikka põhiliselt Metallicat, kelle lugudest tehti *covereid*. Praegu on iidoleid palju: Korn, Deftones, Machine Head, aga ka Seitsmes Meel, Dagö.

Rada7.ee nimetab Teid Eesti Deftones'iks: "Recycle Bin on eesti Deftones, oma laulude keerukuselt, meeleolult ja suhtumiselt"?

"See on õige küll," nõustuvad noored metallistid.

Mis muusikat siis vabal ajal kuulatakse?

Loomulikult *metalit*, aga ka *jazzi*, Jäääärt, Jääboilerit. Ühesõnaga kvaliteetset muusikat, sest silmaring peab olema lai. Ei saa nii, et teed *metalit* ja siis kuulad ka ainult seda, kõik muu on jama.

Kuidas sünnivad laulud?

Laulud sünnivad ühisloominguna. Põhja teeb valmis Jaan. Seejärel hakatakse kokku panema erinevaid

nägemusi ja lugu muutub.

Kõik Recycle Bin'i liikmed on käinud muusikakoolis. Taavi ja Robert õppisid kitarril; Jaan, Jaagup ja Hans klaverit. Hans on lisaks laulnud poistekooris, kust teised bändiliikmed ta endale lauljaks kutsusid. Taavit alikoosseisus polnudki. Kõik nad tunnevad noote, kuid see ei mängi bändi tegemisel erilist rolli.

Kuidas iseloomustate oma plaati?

"Plaati tasub kindlasti osta", kinnitavad noormehed. Kas või juba sellepärast, et esmakordselt on Eesti *metal* ringkonnas nii noortel õnnestunud välja anda album.

Ääri-veeri küsin nende prominentsete vanemate (Ain Varts, Raul Vaigla, Hans H. Luik) kohta, aimates, et neile sellised küsimused ei meeldi. Kas tänu neile on kergem olnud läbi lüüa? Ja kuidas üldse on just näiteks nemad nii kaugele jõudnud? Noori bände on ju nii palju.

Vanemate abi hakkavad poisid loomulikult kohe läbisegi energiliselt eitama.

Aga anne on ju ikka vanematelt päritud?

"Anne andeks," ütleb Robert. (Naer.)

Tegelikult hakkasid nad muusikat tegema ikka selle pärast, et meeldis ja tahtsid, mitte selleks, et üritada paaniliselt kuhugi jõuda. Siis hakkasid tulema igasugused konkursid. Teadupärast on Recycle Bin'il kõrgeid kohti nii Alo Mattiiseni muusikapäevadelt, konkursilt Noortebänd kui ka Safari Rockilt.

Kas Tallinnas on kerge alustada?

Muusikud möönavad, et Tallinnas on noorel bändil muidugi kergem alustada. Rohkem on võimalusi esinemiseks ja selleks, et sind märgatakse. Aga kui bänd mõtleb, et "teeme siin *covereid*, võtame õltsi ja oleme lahedad rokkstaarid", siis ei jõua ikka kuhugi. Bändi tegemisel on just tähtis ise laule kirjutada, tunda rõõmu muusika loomisest. Poisid tänavad Vanalinna Hariduskollegiumit toetuse eest. Kooli poolt olid neil näiteks trummid. "Oleme ise palju investeerinud, ostnud pille ja täiendanud tehnikat." "Mina kogusin küll ise oma kitarril jaoks raha," kinnitab Robert.

Missugune on olnud bändi areng?

Nelja aasta jooksul on toimunud tohutu progress, nad on muutunud professionaalsemateks, pidanud ennast palju tõestama. "Alguses võeti meid naljabändina. Et mingid pisikesed poisid tulevad ja teevad Metallica *covereid*." Praegusel ajal on sarnaselt noor grupp ainult Creeker Kids.

Plaadi tegemine ja väljaandmine oli muidugi raske. Seda rõhutavad kõik mitmeid kordi. Bürokratiat on tohutult palju. Taavi räägib, kuidas näiteks selleks, et plaadile triipkoodi saada, tuleb välja käia 2500 krooni.

Stuudiotöö osutus samuti oodatust keerulisemaks. Need kaks nädalat, mis bänd seal veetis, parandasid oluliselt koostööd ja andsid hea kogemuse. Teistele noortele soovitavad nad kindlasti kõik eelnevalt proovis läbi arutada.

Kas mõnele loole on plaanis teha ka video? Mis veel

lähiajal plaanis?

Video tuleb kevade poole. Siis tahavad nad hakata ka uusi laule tegema. Praegu võtab tuur kogu aja.

Tuuri mõte ongi ühelt poolt tutvustada plaati, teiselt poolt aga anda võimalus noortele bändidele esineda hea tehnikaga.

Tuur väga väsitav ei ole, sest esinemised on peamiselt nädalavahetustel. Keskmiselt on publikut olnud 200 ringis, Põlvas isegi 500. Siin, Jõgeval, on seega kõige vähem rahvast. Kõik on hästi õnnestunud. Tundub, et metallihuviliste ring Eestis laieneb.

Poisid küsivad minult, milles siis asi on, et Jõgeval inimesed kontserdile ei tule? Kas sellepärast, et on neljapäevane päev?

Mis ma ikka oskan öelda. Siin ei ole eriti sellise karmima muusika austajaid ja sellest on väga kahju.

Recycle Bin'ile on Jõgeva Alo Mattiiseni muusikapäevade tõttu tuntud koht. Eriti veel Robertile, kes väiksenä oli suviti siin vanaema juures. Nad tunnevad huvi, "kas Viktor on teil seal koolis veel alles" ja paluvad teda tervitada. Küllap Viktor Nõmm teab, mille eest.

Peaesineja läheb lavale viimasena. Kui nad oma pille

üles sättima hakkavad, avaneb lava ees kurblik pilt: mõned teismelised tüdrukud (kes muide moodustasidki publikust enamuse) lava ees ja veel teismelisi tüdrukuid seinääri mööda, pluss teiste bändide liikmed ning mõned üksikud poisid. Õhtujuht Uku Uusberg teeb meeleheitlikke ponnistusi publiku lava ette tagasi meelitamiseks. See läheb tal ka lõpuks korda. Õnneks elavad need vähesedki küllalt tuliselt kaasa. Recycle Bin käsitseb pille professionaalselt. Tehnika on super: kõlarid, valgustus, isegi "tossumasin" on olemas. Võimas helimüür langeb saali peale. Sõnadest pole kahjuks võimalik aru saada, kuid sellise muusika puhul ongi olulisem power, väljaelamine nagu nad ka ise ütlevad.

Inimesed, teile tuuakse suurepäraseid bändid koju kätte! Miks te ei tule kontserdile, nii harva kui neid siin korraldataksegi? Need, kes kohale tulid, said meelde jääva elamuse osaliseks, sest ka ülejäänud bändid olid tasemel ja stiilile oli erinevale maitsele: vanakooli pungist kergema rockini. Edaspidi aga ootaks küll suuremat publiku huvi. Vast korraldataks siis lisaks diskodele ka kontserte tihedamini.

Sandra Maasalu

Kes näinud on, see mõistab...

Laval toimub meeleto sagimine, esinejad on riietatud punasesse ja valgesse, toimub dialoog...on tunda maitsekat huumorit, esitus on lustakas... üks noormees heidab pauside ajal "stiilseid" naerupahvakuid - meenub Monty Python - publik on sunnitud muigama. Siis, kui pool etendust juba möödab, avastab Mihkel Kabel, et laval on kujutatud inglaid ja kuradeid. Pikemal vaatlusel selgub veel, et nad püüavad mõjutada üht neiu, kes vaikselt töölaua taga istub ja oma asjadega tegeleb... Etenduse aeg hakkab täis saama, tütarlaps ronib laua peale ja ehmatav vaatajaid valju kuulutusega, kui vaga, aus, usin jne eesti naine ta on - hea on võitnud kurja... publik juubeldab.

Tegu oli XI Betti Alveri nimeliste luulepäevade Grand Prix auhinna pälvinud Tartu Hugo Treffneri gümnaasiumi näitetrupi "Eufooria" lavastusega "Naine, mis on su nimi?"

21.-22. novembril toimunud "Tähetunni" teemaks oli seekord "Naine...on su nimi" ning etendustes võis kasutada ainult tuntud naiskirjanike loomingut. Tase oli väga hea ja lisaks iga-aastastele osavõtjatele oli ka uusi "tegijaid". Teemat oli käsitletud väga erinevalt ning pealtvaatajatele ja ka akadeemiaele ehk siis žüriile olid need kaks päeva väga põnevad.

Rapla Ühisgümnaasiumi kooliteatri "EGA VIST" lavastatud tükk "Näete..." oli ilmselt üks luulepäevade sürreaalsemaid kogemusi - selle kirjeldamiseks tuleb sõnadest puudu... kes näinud on, see mõistab.

Samuti oli väga efektne Viljandi Maagümnaasiumi monoetendus "Kuukõndija" - kui eesriie avanes, ei

tundnud kohe kultuurimaja vana head lava äragi... pala lõpus väljus näitleja tagauksest õue - saalist kostus kommentaar: "Nagu filmis!"

Väga ergastavalt mõjus ka Kanutiaia Noortemaja tütarlaste kooliteatri etendatud "Lihtne lugu", mis kanti ette vene keeles. Kuna venekeelseid etendusi näeb Jõgeval harva, oli see omaette elamus. Suurem osa tekstist jäi noortele küll arusaamatuks, kuid miimika, žestid andsid siiski umbmäärase ülevaate...ja allakirjutatule oli pisut abiks ka Olga, kes mõne situatsiooni oli lahkelt nõus ära tõlkima.

Haaravaid etendusi oli muidugi veel hulgi, kuid siinkohal läheks nende kõigi kirjeldamine liiga pikale. Kuid taas tõestati, et luulel - kirjasõnal - on suur jõud. Selle ühendamine teatriga tõi üle Eesti taas kokku üle 400 noore koos juhendajatega. Nende mõne päeva jooksul elati kõik ühiselt läbi - naerdi ja nuteti, mõeldi ja oldi niisama. Hingati ühes rütmis lavalolijatega, üksteist mõisteti - õhus oli tunda elektrit. Koos saadi juurde palju ideid ja emotsioone, leiti uusi sõpru ja kohtuti vanadega...

Usun, et nendele noortele, kes siia ikka ja jälle tagasi tulevad - ka neile, kes enam kooliteatris ei käi - on Betti Alveri luulepäevad saanud üheks aasta suursündmuseks, armsaks traditsiooniks, millest ei taheta mingil tingimusel loobuda. Selle kõige eest sügav kummardus Liannele, kelles elab kogu luulepäevade hing ja jõud jätkamiseks.

Ragne Mandri

Viva, Olga!

Kindlasti istusid paljud meie kooli õpilased ja õpetajad 8. ja 29. novembril televiisorite ees ja vaatasid saadet "Viva, Las Vegas", hoides kõvasti pöidlaid pihus. Seda loomulikult sellepärast, et meelelahutus-saatest võttis osa ka meie kooli 11.B klassi õpilane Olga Tribštok.

Kust sul tuli mõte minna sellesse saatesse?

TV3 reklaamis, et kui oskad näidelda, laulda, tantsida, oled lõbus ja aktiivne, saada oma enesetuvustus ja pilt meile. Siis ma mõtlesin, et kuna ma tegelen nii paljude asjadega, võiksin ma ju proovida. Alguses oli selline suhtumine, et niikuinii ma saatesse ei saa. Hea seegi, kui ära saadan.

Millised olid su ootused?

Ootasin lõbusaid inimesi, kellega huvitavalt aega veeta ja suhelda. Tegelikult tahtsin, et seal oleks rohkem näitlemist, tükki mängimist või laulmist.

Kas kaamera ees rambipalavikku ei tekkinud?

Päris rambipalavikku mul ei olnud, aga jalad värisesid küll, kui ma läksin esimesele katsele. Ma pidin üksi laval seisma, kaamera otse nina all, ja esitama ettevalmistatud tükke. Kui saate salvestamiseks läks, ei kartnud ma enam, sest mul oli filmi "Sigade revolutsioon" katsetelt kogemus olemas.

Kas filmimisel juhtus ka mingeid äpardusi?

Salvestusel oli minu pärast ainult üks stopp: kui Sepo (Sepo Seemann, saatejuht) mind sülest maha panema hakkas, rabsin ma talt kogemata küünega mikri käest ära. Teistel läks ikka ka sassi ja siis paluti neil uuesti alustada. Välja lõigati see osa, mis ei tundunud naljakas või huvitav.

Millised olid su suhted kaasvõistlejatega?

Väga head! Mina ei pidanud kedagi enda konkurendiks. Zürii ees istudes oli küll nii, et tahaks rohkem punkte saada. Aga läbi saime ülihästi, hakkasime kohe üksteisega suhtlema ja üksteist toetama. Režisööriruumis naersime teiste naljade peale ja elasime kaasa.

Kuidas sa oma etteasteks valmistusid?

Mul oli hästi vähe aega. E-mail saadeti mulle nädal aega enne katseid, aga ma ei teadnud seda, sest oli suvevaheaeg ja koolis ei saanud e-mailile lugeda. Ja siis järsku neljapäevaõhtul mulle helistati, kas ma saan tulla laupäeval kell 11 telestuudiosse. Ette valmistada oli vaja enesetuvustust, naljapala ja üks anekdoot. Peale sõbrannadega konsulteermist jooksin ma reede hommikul raamatukokku. Enesetuvustuse mõtlesin ise välja ja naljapalaks panin "Polkovniku lese monoloogidest" jupid kokku. Anekdoot oli Puškini oma.

Kas su saatesse minek oli teiste ees saladus?

Ega ma just kõigile ei kuulutanud, aga lähedasemad sõbrad kodukülalt teadsid, kuna aitasid mind.

Kuidas suhtusid sinusse tuttavad, koolikaaslased pärast esimese saate nägemist?

Õhtul, kohe peale saadet, saadeti palju sõnumeid. Kõik kiitsid, aga natuke oli ka kriitikat. Ma loodan, et ma millegagi ämbresse ei pannud, vähemalt ei tule praegu meelde küll midagi. Aga kõik

suhtusid hästi, et ma ikka iseendaks jäin. Nüüd koolis ringi kõndides väiksed ikka hõikavad: "Viva, Las Vegas!"

Kas sul saates toetajaid oli kaasas?

Jah, üks sõbranna oli. Kuna oli suvevaheaeg lõpp, siis olid kõik teised laiali.

Mida see kogemus sulle juurde andis?

Kindlasti julgust ja enesekindlust. Veel õppisin seda, kuidas pakkuda meelelahutust publikule, kuidas osata visata nalja, isegi siis, kui selleks tuju pole. Õppisin töötama oma parimate külgedega.

Kuidas olid su suhted telemajas töötavate inimestega?

Head loomulikult, aga ega ma eriti kaamerameeste ja teiste selliste töötajatega suhelnud. Kui ma olin grimmis, ootas Hannes Võrno enda oma minu järel ja küsis, kas närv on sees ning soovis edu. Kõige rohkem veetsin aega Teedu (Teet Margna) ja Dajan Ahmediga, sest nemad aitasid ja koolitasid meid. Sepoga oli selline asi, et mulle üldse ei meeldinud, et ta mu nime vene päraselt ütles. Ma siis umbes poole saate peal ütlesin talle, kuidas mu nime hääldatakse. Ta sai sellest aru vist, sest lõpuks ütleb ta seda suhteliselt normaalselt.

Kas see oli su esimene kord olla kaamerate ees?

Jah, oli küll, sest telekas mind varem pole näidatud. Käisin "Sigade revolutsioonil", aga see oli hoopis midagi muud.

Mis peale näitlemise on veel su hobiaid?

Nagu kõik vist teavad, ma laulan nii sega-, kui ka neidudekooris. Väiksest peale olen mänginud võrkpalli. Mulle meeldib pikamaajooks, käin tihti krossijooksudel. Spordiga tegelen sellepärast, et hoida tervist ja püsida vormis.

Kas need teleülesastumised on mõjutanud su ametivalikut?

Ma olen alati tahtnud sellist tööd, kus ma ei oleks kogu aeg paigal, vaid saaksin edasi-tagasi sõita ja külastada erinevaid kohti. Suhelda paljude inimestega. Minu arvates on oluline, et oleks tulevikus palju häid tutvusi. Kes teab, võibolla, et kunagi tasub ära see, et ma sain nende inimestega "Viva, Las Vegase" saatest sõbraks.

Meeldib sulle tähelepanu keskpunktis ka muidu olla?

Niisama igapäevases elus võib-olla, et isegi meeldib. Aga kindlasti ei peaks ma vastu, kui oleksin tohutult kuulus ja iga mu sammu jälgitaks.

Kas sa soovid selliseid osavõtte talendisaaadetest ka teistele?

Jah, kindlasti. See on hästi hea võimalus ja kogemus. Tuleks lihtsalt osa võtta ja anda endast parim.

**Triin Ereb
Kadri Lõhmus**

Jõulupeod

I – IV klass

Reedel (19.12) kell 12.00

V – VI klass

Esmaspäeval (22.12) kell 16.00
(korraldab VII klass)

X – XII klass

Reedel (19.12) kell 19.00
(korraldab XII klass)

VII – IX klass

Esmaspäeval (22.12) kell 19.00
(korraldab X klass)

Millega tegeled, 55. lend? 2

Seekordseteks vastajateks on mulluse lennu lõpetajad Piret Pruus, Rainer Kikkas ja Alo Lõoke.

Ka neilt küsisin kaks küsimust: Kus ja mida õpid, kas oled selle valiku üle õnnelik? Lisaks palusin rääkida mõne sündmuse või seikluse oma uuest koolist.

Ette rutates võin hea meelega teatada, justkui tänavuste abiturientide innustamiseks, et vastustest on tunda rahulolu ja rõõmu.

Piret Pruus:

"Mina käin juba kolmandat kuud Tartu Kutsehariduskeskuses ning õpin juuksuriks. Kool on tore, sõpru on ka palju tekkinud. Algul mõtlesin küll, et antakse kohe käärid kätte ja juukseid lõikama, aga ei. Enne tuli selgeks saada, mis asi see peanahk ja juuksed ületõlde on. Esimesed tunnid meenutasid rohkem bioloogiat kui juuksuritele vajaminevat teooriat.

Siis järgnesid juustelõikuse teooria, loki teooria jne., jne. Igatahes esimesed 5 nädalat olid täis teooriat. Lisaks teooriatundidele on meil ka asjaajamine, joonistamine, arvuti, keheline, hügieen (tänu hügieenile on mul kõik villid, seenhaigused selged). Mainiks veel seda, et meie üks tund kestab 90 min ja kui päevas on umbes 3 teooriat ja 1 niisama tund, siis ega see lihtne ei ole. Uskuge mind.

Õppida tuleb siin koolis palju. Ei möödu päevagi, kui õpetajad ei küsiks või ei teeks töid, niisiis tuleb igaks tunniks korrata. Vähe sellest, et nad alles õpitut küsivad, pinnivad nad ka paari nädala vanuseid tarkusi.

Kui te nüüd mõtlete, et meil ainult õppimine toimub, siis eksite. Meil on ka toredaid üritusi. Nt. spordipäev, õpetajate päev.

Õpetajate päeva korraldasime meie - juuksurid (kuigi olime alles esimene kursus). Mina isiklikult andsin joonestamist. Klassid olid toredad ja võtsid tundidest aktiivselt osa. Vahest isegi natuke liiga aktiivselt, mis teha, kui poistel hormoonid möllavad, aga hakkama saime.

Kallistan vanu sõpru, olge tublid."

Alo Lõoke:

"Õpin Tartu Ülikoolis majandust. Üldiselt olen rahul - saamas ju minust laia teadmistepagasiga majandusmees - nagu illusioon enne sisseastumist tekkis. Nüüd aga hakkavad silmad avanema, et pelgalt ülikoolidiplomiga ei ole roosilist tulevikku oodata: vaja on erinevaid töökogemusi, oskuseid, tutvusi, et üldse mõistlikule kohale tööle saada. Kuid paberit on vaja.

Huvitavat? Loomulikult on palju huvitavaid seiku ja sündmusi olnud, neist olen hea meelega valmis rääkima, kui kedagi Teist näen. Kogu elu on totaalselt erinev: täiesti teistsugune kujutluspilt oli tekkinud enne ülikooli tulekut. On asju, millest ootasin rohkemat ja olen pettunud, kuid on ka palju positiivset.

Kuid tõesti, enamikus teadmistest, mis mul oli enne ülikooli tulekut, on justki teerulliga üle sõidetud, kuna selle sees olles, on kõik hoopis teistsugune.

Kui tohib, siis paar sõna abiturientidele: mõtle hoolega, mida tegelikult tahad edaspidi teha, analüüsi, mis on ühiskonnas puudu, ole kriitiline, ära mine oma sõprade valikuvooluga kaasa, tunneta oma võimeid ja tee selgeks, mis on Sinu tegelikud soovid ja huvid ja pigem alahinda iseennast kui ülehinda."

Rainer Kikkas:

"Õpin Eesti Infotehnoloogia Kolledzis, erialaks on IT süsteemide administreerimine. Olen koolivalikuga üli rahul ja ei oska küll paremat kooli ette kujutada. Seni kogetu põhjal võin ainult positiivseid hinnanguid jagada. Kuigi olin ka enne õppima asumist oma valikus üsna kindel, võin nüüd öelda, et mu veendumus on sisuliselt iga päevaga kasvanud. Kool on igas mõttes kõrgel tasemel. Õppejõud on täiesti mõistlikud, kaasõpilased on väga toredad ja õppetase on samuti märkimisväärne. Õppetöö on küll pingeline, kuid samas ka huvitav.

Sooviksin tänada kõiki JG õpetajaid, sest osaliselt alles siin õppides olen ma avastanud, millise hindamatu teadmistepagasi Jõgeva Gümnaasium mulle andnud on.

Tervitades, Rainer."

Piret Kull

Kes minust saab?

Juba septembri esimestel nädalatel hakkasid õpetajad meile, üheksandikele, meelde tuletama seda, et peaksime mõtlema **kevadistele eksamitele**. Ka kodus käivad vanemad juba ammugi pinda hästi õppimise ja enese kokku võtmise jutuga. Ka sugulased-tuttavad päriavad pidevalt tulevikuplaanide kohta. Sageli on kuulda, kuidas põhikooli lõpus teeme oma elu **esimese suurema iseseisva otsuse**. Pinge on päris suur ja nagu sellest veel vähe oleks, piinasime ka meie enda ja paralleelklassi õpilasi ikka sama küsimusega: "**Mida sa teed peale põhikooli lõppu?**".

Vastuseid sellele raskele küsimusele saime mitmesuguseid. Palju oli lühikesi ja konkreetseid, kuid leidus ka mõni pikem ja arutlev vastus. Kuigi teame, et suurem osa neist arvamustest muutuvad talve jooksul, kirjutame, mida vastasid mõned küsitletud õpilased.

Väga paljud neist soovivad jääda edasi Jõgeva Gümnaasiumisse.

Virgi: "Jään siia kooli reaalklassi. Ei näe põhjust, miks peaksin minema kuhugi mujale, kui meie kooli haridus on väga hea. Elu jooksul jõuab ennast täiendada ka mujal. Saab kauem ka kodus olla."

Rain: "Tahaksin jääda ikka siia kooli reaalklassi. Õpetajad-õpilased on kõik tuttavad. **Harjumuse asi!**"

Asso: "Teen katsed ka **Treffneri** Gümnaasiumisse, niisama, huvi pärast. Arvatavasti jään edasi oma kooli ja reaalklassi."

Daisy: "Kui võimalus, siis jään siia kooli, sest see on ju hea kool ikkagi."

Kadi: "Peale 9. klassi üritan jääda siia kooli, sest ma arvan, et see on hea tasemega."

On ka neid, kes on teinud kindlad plaanid minna mõnda teise kooli.

Rait: "Kui saan, lähen Tallinnasse **Georg Otsa nimelisse muusikakooli**. Ma tahan väga sinna minna."

Sander: "Mina tahan minna **Audentese spordikooli**, et enda eriala edasi arendada."

Kõik õpilased siiski **ei hõlju muretult pilvedes** ning tunnistavad endale tõsiasi, et nende hinded pole kõige paremad.

Indrek: "Olen plaaninud Jõgeva Gümnaasiumisse jääda, aga ma kahtlen, kas saan oma kahe kolmea sisse."

Timmo: "Ma arvan, et kui ma oma kooli sisse ei saa, siis õpin edasi **Jõgeva Ühisgümnaasiumis**, sest eriti ei taha Jõgevast kaugemale ära minna."

Janar: "Kuigi hinnatega on natuke raskusi, on mul siiski soov edasi õppida Jõgeva Gümnaasiumis reaalklassis."

Väga **realistliku** mõtteviisiga Siim ja Henri on otsustanud gümnaasiumi asemel kutsekooli kasuks. Henri tahab omandada ehituseriala, kuid Siimul on soov saada autoremondi-lukksepa.

Omapoolne **soovitus** põhikooli lõpuklassile:

"Ärge alistuge õpetajate terrorile! Oma ähvardustega, et see teatud asi tuleb "**kindlasti**" eksamile, proovivad nad teid ainult paremini õppima ärgitada. Hoolimata sellest infost ärge andke alla oma laiskusele, õppige hoolega ja ärge lubage seda tähtsat otsust **MITTE KELLELGI** enda eest teha."

Kaisa Kulasalu
Ivika Jäger

Omalooming

Käty Aasmäe

* * *

On üks koht, kus tahaksin olla,
on üks jõgi, mida sa tead,
on üks laul, mida tahaksin laulda,
kui on päike ja tuju on hea.
On üks naer, mida tahaksin naerda,
kui näen tähti mustmühiseval taeval
kui kuulen neid hääletuid hõikeid,
mis hüüad, ja kõrvalpõikeid,
kui näed, sest sa ju näed,

*kuidas abistavad käed
lähevad sust mööda.*

*Sa ei vaata, sa ei pööra,
et tagasi kutsuda neid,
käidud ja käimata teid.*

On üks sõna, mida tahaksin öelda.

On üks mõte, mida tahaksin mõelda.

*Kui suur lumehelvest näitab valgust laternaga võidu,
toetudes sellele.*

On üks hetk...

Teivi Sälik

KOOLILUGU

II

“Kus sa nii kaua olid?” küsis Liia pinginaaber Diana, kui tüdruk, näost punaseplekiline, viimasena rivvi jõudis.

“Ah, tuli väheke sekeldusi ette. Ma olin selle Plixiga reaalist koristajate ruumis luku taga ja ta ajas mu nii vihale, et virutasin talle nende nõmedate luuavartega näkku!” purskas Liia vihaselt.

Diana oli sellise pommuudise peale natuke aega vait ning jäi poole venitusharjutuse peal, jalg õhus, seisma. Järgmiseks kuulutas ta juba üle saali:

“Õpetaja, mul jäi mobiil garderoobi!” Ning haaranud Liial käest kinni, vedas ta pinginaabri endaga kaasa.

“Ei tea, mis ajast sellist suurt asja nagu mobiil kahekesi toomas käiakse?” kostis kinnivajuva ukse vahel veel õpetaja hüüe, aga tüdrukud ei pidanud seda miskiks.

Koridoris läksid Diana üllatusest pikaksveninud näolihased jälle normaalsesse asendisse ning küsimustesadu algas:

“Millal? Missuguse Pliksiga? Kui kaua? Mis te tegite seal? Oh räägi ometi, mis juhtus!”

Kuulanud loo lõpuni, jättis pinginaaber Liia sinnasamasse aknalauale istuma ja hüüdis veel jooksu pealt:

“Mul tuli meelde, ma pean täna veel kehalises arvestuse ära tegema!”

“Arvestuse jah,” pomises Liia mürgiselt, “ainult et suulise ja tervele klassile!”

Saali tagasi minnes pöördusidki kõikide tüdrukute silmad Liiale, mõned tunnustavad, kuid enamus siiralt imestunud.

“Ei tea, mida siin nii väga imestada on? Ikka juhtub ju...” arutles tüdruk kodu poole astudes.

Kuid tüdruk ei teadnud midagi koolis levivast kuuldust, et Liia andis realklassi poisile koristaja ees peksa.

...

“Assa pagan,” mõtles Pliks pilku peeglist heites. Sealt vaatas vastu sinakaskollase silmaalusega nägu. “See Liia on ikka jõe täpse käega. Kuidas ma niimoodi kooli lähen?”

“Ema, ma ei lähe täna kooli, mul on esimesed tunnid niikuinii vabad eee...õpetaja haiguse tõttu... ja ma ei tunne ennast ka eriti hästi.”

Ema vaatas pojale pikalt osta ja sõnas:

“Tead, kas sa ei arva, et kui olen juba kaks last enne sind üles kasvatanud, tunnen ma sellised haledad valed ära?”

Pliks üritas sügavalt ohates oma pikki juukseid näo ette kammida, kuid selle tulemusena ei näinud ta koduuksestki välja

minna. Teel kooli tervitasid poissi paljud tuttavad, aga Plix ei näinud oma juuksepahmaka alt mitte kui midagi. Kuidagi garderoobini jõudnud, peatas teda emakeeleõpetajast korrapidaja:

“Poiss, mismoodi sa ometi välja näed! Meie ajal küll midagi sellist ei tohtinud, poisid pidid kõik põetud peadega ja tüdrukud patsidega olema. Pane kohe juuksed ilusti.”

Ohates lükkas Pliks tuka näolt, paljastades enda “trofee” silma all. See kutsus esile muidugi uue loengu.

“No näed, juba silmad sinised peas. Ega nendest pikkadest juustest midagi head ei sünni, nii tulevadki pätid ja kaabakad!” Heitnud aga pilgu kellale, ruttas õpetaja poole epistli pealt klassi.

Kergendatult ohates hiilis poiss vaikselt klassi. Teda võtsid vastu klassikaaslaste irvel näod ja kommentaarid:

“No, kas lähme täna lihaseid pumpama vä?”

“Julged ikka üksinda vetsu minna või? Äkki tulen turvama, mõni tüdruk äkki teeb tee peal liiga?”

Õnneks ei pidanud Pliks seda aasimist kaua taluma, sest sisse astust kaardirullide tagant vaevunähtav geograafia õpetaja koos mustanahalise poisiga! Klass jäi poolelt sõnalt vait ning jälgis haudvaikus, kuidas see kummaline paar tahvli ette jõudis.

Geograafia õpetaja laskis silmad kriitiliselt üle õpilaste käia ning riputas kaardid üles. Nendelt vaatas vastu Aafrika.

“Niisiis, nagu te mõned juba aimate, on meile saabunud külaline Aafrikast. Võib olla tuleb teile üllatusena, et see meeldiv noormees on vahetusõpilane Mosambiigist ning järgneva kooliaasta veedab ta siin teie klassis. Kuna ma tema nime hääldada ei oska, kirjutan selle tahvlile.”

Tahvlile ilmuski võõrapärane imelik nimi: MACHATSCHEK.

Poiss hääldas abivalmilt oma nime pikalt ja aeglaselt ette:

“Mahhatšek”

Klass alustas häälekalt kuuldu hääldamist ning oma nimeväänamist jälgides hakkas Machatschek naerma. Lumivalged hambad mõjusid tumeda naha taustal nii, et kõik tüdrukud lihtsalt sulasid. Mitmest nurgast oli kuulda:

“Ta on ju nii nunnu!”

Ja ühtäkki tekkis just tüdrukute kõrvale oma tosinajagu vabu kohti. Diana põrnitses vihaselt Liiat ning mõtles:

“Et ta just täna ei võinud puududa või kappi luku taha jääda!”

(järgneb)